170. Ključ za razumevanje Visoke pesmi

1 Rečem Jaz: "Prijatelj, s svojo šaljivostjo postajaš nekoliko preveč poreden, in zdaj bi rad tudi Jaz tebi povedal kar je nekoč dejal slaven slikar nekemu čevljarju! Toda pri tebi zdaj še ne more biti drugače; kajti po Salomonu ima vse na tej zemlji svoj čas. Zdaj pa se pošteno in z veliko dobre volje zberi, pa ti bom nekoliko bolj razložil Salomonovo Visoko pesem in razkril, da se povsem ujema z Mojim kratkim svarilnim govorom na gori in pove isto.
2 Salomon v svoji Visoki pesmi ni storil nič drugega kakor ljudem preroško v vsakovrstnih podobah, ki so polne duhovnih prispodob, predstavil Moj zdajšnji obstoj od dejanja do dejanja, od položaja do položaja in od učinka do učinka. Jaz sem tisti o katerem govori in samo o meni govori; 'on' in 'ti', 'njemu' in 'tebe', to vse sem Jaz. Tisti pa, ki iz Salomona govori z Menoj, je v ednini njegov duh, v množini pa so to duhovi ljudstva, ki se v Salomonovem kraljevskem in vladarskem duhu tako rekoč zedinijo za isti namen in torej predstavljajo eno moralno osebo.
3 Besede 'Poljubi naj me s poljubom svojih ust' pomenijo: Gospod govori iz Svojih res lastnih ust meni, Salomonu, in po meni izraelskemu ljudstvu in po njem vsem ljudem zemlje; Gospod mi ne govori le besed modrosti, temveč besede. ljubezni, življenja! Kajti beseda ljubezni je resnični poljub Božjih ust na človekovo srce; in zato pravi Salomon: 'On (Gospod) me poljublja s poljubom svojih ust!'
4 Zdaj pa se že prav lepo ujema nadaljevanje stavka, ki se glasi: 'Kajti tvoja ljubezen je slajša od vina.' ali: 'Tvoja ljubezen je meni in vsem ljudem koristnejša od modrosti.' Kajti z 'vinom' razumemo modrost in resnico.
5 Da Salomon v prvem prosilnem stavku, ko prosi za besedo ljubezni, vzdihuje k Meni še v tretji osebi, pomeni, da je, ker ima samo 'modrost, še daleč od Mene; z drugo osebo v nadaljevanju, kjer izreče razlog prošnje prvega stavka, pa se Salomon po poti ljubezni že bolj približa Bogu kakor po poti modrosti. Poljub, ljubezen, za katero je Salomon prosil v svoji Visoki pesmi, dobivate pravkar od Mene vi vsi, in tako bi ti, Moj ljubi Simon, morala biti prva vrstica Visoke pesmi že nekoliko jasnejša, kakor ti je bila prej !"
6 Reče Simon: "O Gospod, s tem mi je seveda jasna že tudi druga vrstica in bi si jo že upal sam. razložiti!"
7 Rečem Jaz: "Stori to, in videli bomo, kako si iz svetlobe prve vrstice razumel drugo vrstico!"
8 Reče Simon: "To bo očitno pomenilo toliko kot: Gospod, tako kot me poljubljaš s poljubom Svojih ust, bo Tvoja beseda postala ljubezen,torej resnično mazilo življenja; naj bo to mazilo, ta Tvoja božanska beseda ljubezni, razumljiva vsem ljudem. Saj že pogosto v vsakdanji govorici nežno rečemo 'vonjati' namesto 'razumeti'. Pogosto rečemo: 'Ali vonjaš, kaj bo iz tega?' oziroma: 'Vonjal je pečenko ali mazilo.'
9 Zdaj si Ti, o Gospod, pri nas tako, kot je prosil Salomon v prvi vrstici! Imamo Tvoje ime, Tvojo sveto besedo ljubezni, ki je pač slajša od gole Salomonove modrosti! Pred

nas je izlito olje, Tvoje ime, Tvoja ljubezen, Tvoja sveta beseda življenja, vsem nam razumljivo.
10 Dekleta, ki Te zaradi tega ljubijo, smo očitno tudi mi, gledano s stališča našega omejenega vpogleda in razumevanja! Mladenka je sicer ljubko bitje, ni povsem brez spoznanja in razuma, toda o veliki moški modrosti, vsaj na splošno, ni mogoče govoriti. Zato smo mladenke očitno mi, ki Te, o Gospod, nadvse ljubimo, ker nam je Tvoja beseda ljubezni razumljiva, za nas torej izlito mazilo, ob katerega žlahtnem vonju čudovito uživamo. - Povej mi, o Gospod, ali sem po prvi vrstici drugo pravilno razumel!"
11 Rečem Jaz: "Popolnoma pravilno in v bistvu resnično! Z navidez zelo nerazumljivo Visoko pesmijo je tako, da je zlahka razumljiva, če je le nekdo po poti prispodob pravilno razumel prvo vrstico. Ker pa si zdaj povsem pravilno dojel drugo vrstico,se poskusi še s tretjo; morda boš tudi tu zadel žebljico na glavico!"
12 Reče Simon: "O Gospod, zdaj bi se že takoj upal lotiti cele Visoke pesmi! Tretja vrstica je zdaj po prvih dveh vendar tako jasno razkrita pred menoj kot to prečudovito jutro!
13 'Povleci me, o Gospod za seboj, pohitimo torej!' Le kdo more sicer duhovno vleči kot edino ljubezen?! In posledica je, da tisti, ki so bili poučeni in pritegnjeni z ljubeznijo, v trenutku dojamejo in razumejo več kot v mnogih letih suhe in mrzle modrosti, in zato v rasti spoznanja resnično tečejo. Edninska oseba v prvem stavku je torej le moralna in se v drugem stavku pojavi kot deljena v množini; to smo najprej vendar očitno mi, in potem ves Izrael, in nazadnje prav vse, kar se po vsej zemlji imenuje človek.
14 Kralj, Večni, Sveti naj zdaj povede mene in nas vse v najsvetejšo in najsvetlejšo izbo ljubezni in življenja Svojega najsvetejšega očetovskega srca! In mi smo zdaj radostni in smo Te nadvse veseli in se Tvoje očetovske ljubezni gotovo spominjamo tisočkrat bolj kot vse suhe in mrzle modrosti! Le v Tvoji ljubezni smo nadvse ponižni ter preprostega in zato pobožnega srca; tako smo pobožni in šele v tej svoji pobožnosti popolnoma ljubimo Tebe, o Gospod.
15 Jutro modrosti, ustrezno temu na gori, je sicer čudovito in lepo; toda tu spodaj pri najgostoljubnejših mizah ljubezenskega obeda v veliki, sveti izbi Tvojega najsvetejšega očetovskega srca nas seveda tudi čaka isto jutro resničnega življenja. Zgoraj na gori smo tako že poučeni v resničnem spoznanju uživali čudovito jutro življenjske svetlobe; toda tam ni bilo miz, obloženih z izvrstnimi hranilnimi jedmi, ki krepijo življenje.
16 Svetloba najgloblje modrosti nam je že bila všeč; toda Ti si v marsikom videl

morda že tudi kal teme, ki je pognala v ljubezenskem vrtičku srca, in si z očarljivimi besedami ljubezni rekel: 'Otročiči, spodaj v globini ponižnosti je isto jutro! Če po kratki poti sestopite z višine svoje domišljavosti, ki je navadno posledica visoke, gole modrosti, v ponižno globino ljubezni, uživate vendar isto svetlo jutro! In spodaj v globini ljubezni vas čaka prav tako kot tu in uživate ga dvojno; tam namreč ne domuje samo povsem ista svetloba, temveč v ljubezni in ponižnosti tudi izvir svetlobe in ljubezenskega življenja! Spodaj stojijo polne mize za krepčanje, hranjenje in ohranjanje življenja v njegovi celoti!'
17 Tja, o Gospod, si nas potegnil z resničnim poljubom Svojih svetih ust, in potem nismo več odlašali, ampak smo stekli za Teboj in zdaj Te ljubimo kot Tvoji v vsej ljubezni in ponižnosti resnično pobožni! Gospod, ali sem stvar prav razumel in predstavil, ter razvozlal notranji pomen Tvojih na gori izrečenih svarilnih besed?"

171. Simon razloži nekatere vrstice Visoke pesmi

1 Rečem Jaz: "Odlično! Če bi Jaz sam tebi in vsem vam na gori razlagal vrstice Visoke pesmi in z njo primerjal Svoje svarilne besede, bi uporabil povsem iste besede. To dobro stvar si potemtakem razrešil na Moje popolno zadovoljstvo. Ker pa si zdaj že postal razlagalec Visoke pesmi, bi se morda lahko poskusil še z nekaj vrsticami prvega poglavja! Ali pa je med vami kdo drug, ki bi to zmogel?"
2 Reko vsi: "Gospod, tega ne zmoremo, čeprav se nam zdi, kot da bi zmogli !"
3 Reče Simon: "O Gospod, kar zadeva mene, ni več ovir; nenadoma vse to prav dobro razumem in zanesljivo in gotovo tudi povsem pravilno!
4 Naslednja vrstica se glasi: 'Črn sem, toda prav ljubek, ve hčere jeruzalemske, kakor kedarske koče, kakor Salomonove preproge.' To preneseno v naš naravni jezik ne more pomeniti nič drugega kot: 'Mene, Gospoda, ki sem zdaj na svetu pri vas slepih in mnogokratno ošabnih ljudeh, večinoma ne spoznate, in vaš visoki svet Me najgloblje zaničuje, sam pa sem vendar kar najbolj ponižen in krotak, potrpežljiv in poln ljubezni do vas, hčera jeruzalemskih!'
5 Kdo so hčere jeruzalemske? Te so ošabnost, napuh, oblastiželjnost in lakomnost Abrahamovih potomcev; to so nališpane hčere jeruzalemske, do katerih pa je zaničevani, torej pred njimi črni Gospod, prvi človek vseh ljudi, vendarle milostljiv in usmiljen ter ljubkejši in ljubeznivejši od kedarskih (Kai-darz) koč, ki so bile od zunaj videti prav bedne, znotraj pa kljub temu najbogatejše opremljene z raznovrstnimi zakladi, pripravljenimi za razdelitev med pravične uboge in trpeče, in tudi ljubkejši od najdragocenejših Salomonovih preprog, katerih zunanja, vidna stran je bila iz temno sivega, kosmatega blaga, spodnja in notranja pa iz najdragocenejše indijske svile,

pretkana z najfinejšim zlatom.
6 Dalje se glasi: 'Nikar me ne glejte, da sem tako črn (pred vami hčerami jeruzalemskimi), ker me je sonce (vaš posvetni ponos) ožgalo (pred vašim ošabnim posvetnim obličjem)! Otroci moje matere se jezijo z menoj.' Kdo drug more biti Tvoja mati v Tebi, o Gospod, kot Tvoja večna modrost, tako kot je Oče v Tebi Tvoja večna ljubezen?! Tvoja mati je tudi Tvoja večna ureditev, otroci, ki se jezijo s Teboj, o Gospod, napolnjujejo večno neskončni prostor in se v svojem redu jezijo nad velikim neredom Izraelovih otrok.
7 Kajti to sveto ureditev ‘so postavili za varuhinjo vinogradov', to pomeni: Tvoja volja, združena z vsemi Tvojimi nebeškimi oblastmi, je ljudem dala to ureditev po zakonih, da bi po njih vinogradi, to so človeške skupnosti, ostali v nebeškem redu.
8 'Toda vinograda, ki sem ga imela, nisem varovala!' To pomeni: 'Svojo večno, božansko, nepristopno višavo in globočino sem izpostavil nezavarovano!' - To vendarle vsakomur najzgovorneje potrjuje Tvoja tu nadvse dostopna navzočnost. Svoja najvišja, nedostopna in najsvetlejša nebesa si zapustil, da bi se tu pojavil v najgloblji ponižnosti, torej črn pred otroki te zemlje, in pravične siromake vodil v Svojo kamro, v pravo kedarsko kočo. - O Gospod, povej mi, ali sem tudi ti dve vrstici, ki si ju dodatno zahteval od mene, pravilno presodil?"
9 Rečem Jaz: "Popolnoma pravilno; zato nam poleg pete razloži še šesto vrstico!"
10 Reče Simon: "Tebi moja večna najpopolnejša ljubezen moja najgloblja zahvala, da si Ti, o Gospod, mene, mladega fanta, s Svojo milostjo in ljubeznijo priznal za vrednega, da pred tistimi, ki Te ljubijo, odkrivam tiste globoke skrivnosti, ki jih, odkar so bile zapisane, do zdaj ni odkril še nihče! Moja duša se neizmerno veseli te milosti. Vendar pa zaradi tega ni niti najmanj ošabna; nasprotno, čedalje ponižnejši postajam, kolikor bolj dojemam in razumem Tvoje vse in svoj popolni nič. Toda Ti, o Gospod, vendar veš, da sem bil zmeraj šaljiv, okusno vino pa me še bolj spodbudi k temu, in tako si že ne morem kaj, da pri zahtevani šesti vrstici, četudi je zelo resna še zmeraj, ne bi vnesel malo humorja!"
11 Rečem Jaz: "Govori, kakor sta ti zrasla srce in jezik!"
12 Nadaljuje Simon: "Če bi imel Salomon - ali njegova z vso modrostjo napolnjena duša – priložnost, da bi bil tukaj v naši sredi, gotovo ne bi zapisal šeste vrstice; v šesti vrstici namreč pravi Salomon: 'Povej mi ti, ki ga ljubi moja duša, kje paseš, kje opoldne počivaš, da ne bom blodila pri čredah tvojih pomočnikov!' Kajti tu bi Te Salomonova duša in po njem duša njegovega ljudstva, Tvoje ovce, ki se pasejo zjutraj, ob poldnevu, večeru in tudi opolnoči gotovo našle; torej zmeraj dejavnega, in ne le počivajočega opoldne!

13 Mislim, večni poldan Tvojega počitka - to je tisti neskončno dolgi čas, v katerem nisi kot zdaj sam občeval z ljudmi, temveč si jih prepustil Svojim pomočnikom, ki so postajali čedalje neumnejši in ošabnejši - je zdaj minil in novo in večno življenjsko jutro nam je vzšlo, in kdor Te je spoznal, Te ne bo nikoli več iskal pri Tvojih zdaj nadvse neumnih in lenih pomočnikih.
14 Kako misliš, o Gospod: sem tudi tu vsaj približno zadel pravi pomen ?"
15 Rečem Jaz: "Povsem pravilno tudi tu, kljub humorju, ki si ga prav posrečeno dodal! Ker pa smo zdaj videli, da lahko razvozlamo tudi Salomonovo Visoko pesem in si ti, Simon, sam dobil o tem povsem drugo mnenje, naj torej tudi tvoj popravljalec Gabi pove svoje mnenje; in sicer bi Jaz sam rad iz njegovih ust slišal vzrok, zakaj se je tako zavzel za Salomonovo Visoko pesem, ne da bi jo vsaj malo razumel! Gabi, odpri torej usta in nam to povej!"

172. Gabi prizna svojo neumnost in nečimrnost

1 Gabi vstane, se najgloblje prikloni in reče potem z zelo negotovim glasom, ki je celo nadvse resnim Rimljanom izvabil nasmeh: "O Gospod in Mojster! Nikoli nisem iskal slave; ta me namreč nikoli ni zanimala in je zato tudi tu ne iščem; pravzaprav že vse življenje nočem slave, in ker je ne iščem in nočem, raje ne govorim in molčim! S tem sem že tudi končal svoj govor!"
2 Simon spontano reče: "Oho, kaj pa je to? Saj si vendar sicer rad veliko govoričil, povsod si hotel imeti glavno besedo in se nisi ravno branil pohvale?! Čudno!"
3 Reče Gabi: "Kar naredim, to naredim in tebi res ni treba skrbeti zaradi tega! Med samimi ljudmi je lahko govoriti; tu pa so navzoči Bog in angeli, zato človekov glas ne sme postati predrzen, ampak naj povsem ponižno in skromno molči! Imenujem se Gabi, Tihi, in ne Simon, Jezikavi!"
4 Reče smehljaje Cirenij: "Aha, hinc illae lacrimae! (Odtod tiste solze!) Glej, glej, mladi mož ne išče slave, vendar pa se zdi zelo nejevoljen zaradi tega, ker je njegov tovariš Simon z razlago Visoke pesmi, o Gospod, pridobil Tvojo naklonjenost! Resnično, to mi pri Gabiju nikakor ne ugaja!"
5 Reče celo Jara: "Tudi meni to ni pogodu. Zelo vesela sem le, če pri kom opazim, kako se začneta v njegovi duši čudežno razodevati Gospodova ljubezen in milost; toda potuhnjenost duše je nekaj zoprnega. Kogar Gospod povabi, naj govori, pa morda iz lažnega sramu tega noče storiti in pravi, da ne išče slave, ta laže sebi in vsem drugim, laž pa je nekaj zelo grdega!"
6 Znova reče Simon: "Dvigni se torej in se razumno opraviči in odgovori Gospodu na Njegovo sveto vprašanje!"

7 Gabi se spet dvigne in prosi za odpuščanje, ker je prej tako neumno odprl svoja usta pred Gospodom. Zdaj bi hotel odgovoriti, če bi bilo to Gospodu še prav.
8 Rečem Jaz: "No, torej govori! Kajti vprašanja, ki sem ti ga postavil, še zdaleč nisem razveljavil; nasprotno, vsi še čakamo na tvoj skromni odgovor. Govori torej in razodeni, kar veš!"
9 Reče Gabi: "Ker mi je bilo postavljeno vprašanje glede mojega zanimanja za Salomonovo Visoko pesem, čeprav je tudi jaz ne razumem, hočem tu odkrito povedati razlog svojega ljubiteljskega odnosa, vendar moram nazadnje v skladu z resnico tudi sam priznati, da za to pravzaprav sploh nisem imel razloga, to pomeni, mislim, dober razlog, ko govorim o razlogu; kajti nečesa neumnega in pravzaprav slabega ne moremo nikoli utemeljiti kot dejanski razlog kakega ravnanja; nekaj slabega je namreč pesek, ki ga ni mogoče nikoli uporabiti za trden temelj hiše, vzeto duhovno ali naravno. In kaj pa je bil potem dejanski pravzrok mojega zanimanja za Salomonovo Visoko pesem? Nič drugega kot skrivna, zdaj meni vidna neumnost in nečimrnost!
10 Hotel sem veljati za modrega in v Pismu najbolje izvedenega moža ne le pri svojih tovariših, ampak tudi pri vseh drugih ljudeh in sem si zato iz vsega Pisma kot najljubše razmišljanje izbral ravno to, o katerem sem bil prepričan, da ga cela truma pismoukov razume prav tako malo kot jaz sam. Bil pa sem zelo zvit in sem to počel navidez pametno, resno in modro.
11 Pogosto so me vprašali, ko so me našli, da sem s hinavsko veselim izrazom bral Visoko pesem, ali resnično razumem nerazrešljivo mistiko te pesmi. Moj odgovor je bil zelo kratek: 'Le kateri norec neprenehoma bere nekaj, česar ne more razumeti?! Če ne bi razumel najvišje mistike pesmi, bi bil pač tudi jaz norec, če bi jo bral, in ali bi me prebrano ganilo, če ga tako kot vi ne bi razumel?!' Silili so vame, me rotili in celo grozili, da naj svoje razumevanje razodenem vsaj velikemu duhovniku. Toda vse to ni nič pomagalo; spoznal sem s namreč na izgovore in opravičila vseh vrst in zato me prav nič ni moglo pripraviti, da bi izdal katero od svojih skrivnosti, in to je bilo toliko laže, ker jih v resnici sploh nisem imel.
12 Le Simon, kot moj najintimnejši prijatelj, je vedel, toda le delno, kako je bilo z mojo salomonsko modrostjo. To mi je večkrat očital in mi dokazoval, da imam s Salomonovo Visoko pesmijo samega sebe ali pa ves svet za norca. Pogosto mi je rekel: 'Boš morda s svojimi sicer v vseh stvareh omejenimi spoznanji in izkušnjam razumel Visoko pesem zato, ker si se je z največjo težavo naučil na pamet?!' Kljub temu pa sem skušal njegovo prepričanje omajati tako, da sem rekel, da imam ravno tiste najgloblje, najmanj jasne in najbolj zapletene skrivnosti najraje zaradi tega, ker si

za njimi predstavljam nekaj neznansko velikega. To mi je Simon nazadnje le verjel; vendar pa se je silno motil. Sam pri sebi sem namreč sovražil Salomonovo modrost, zaradi katere je Salomon nazadnje postal malikovalec.
13 Zdaj sicer nisem hotel nikogar več varati, toda po nepotrebnem se tudi nisem hotel razkriti, kot da sem prej skušal varati ljudi le zato, da bi, odkrito priznam, nekoč postal ugleden farizej, to zanesljivo ni bila malenkost, čemur pa sem se odpovedal šele pred tremi dnevi; kajti kolikor bolj nabrit in prekanjen je farizej, toliko večji ugled ima pri templju.
14 V se te neumnosti se pravzaprav že tako in tako nisem hotel več spominjati in sem jo hotel skrivaj povsem opustiti; ker pa si me Ti, o Gospod, zdaj pozval, naj se izpovem, sem se zdaj tudi izpovedal po resnici, in tako zdaj vsakdo ve, kako je bilo z menoj in kako je z menoj zdaj. V tem primeru sem pač bil nadvse svojeglav in torej z menoj ni bilo kaj početi; zdaj pa je z menoj vse v najboljšem redu, spoznavam edino resnično luč vsega življenja in tudi nikoli več ne bom skušal koga varati.
15 Če pa sem se zdaj v Gospodovi navzočnosti vedel nekoliko neprimerno, prosim najprej Tebe, o Gospod in Mojster, in tudi vse Tvoje velike in male prijatelje, iz največje globine svojega srca za odpuščanje! Z molkom sprva pač nisem hotel nikomur škodovati, ampak le nekoliko prikriti svojo staro sramoto. To pa tu, pred Tvojim svetim, vsevidnim očesom, ni bilo mogoče in tako sem se torej pokazal, kakršen sem bil in kakršen sem zdaj. S tem,tudi končujem svoj govor zoper samega sebe in ne vem nič več."

173. Gabijeva nekdanja farizejska načela

1 Rečem Jaz: "Predvsem zate je nadvse dobro, da si se povsem razkril; toda ne glede na vse to nam moraš povedati in zvesto oznaniti še eno - toda spet ne zaradi Mene, temveč edino zaradi sebe! Glej, ali tedaj, ko si se dal posvetiti v templju in za tempelj, sploh nisi veroval v Boga, ker si se takoj vrgel v prevaro in si vse svoje čute naravnal le na to, da bi postal kar se da zahrbten in vseh muh poln farizej? Ali ti ni nihče povedal, da je farizej vendarle duhovnik in Božji služabnik, ki sledi Aronu, nikoli pa samoljuben in oblastiželjen slepar? Le kako - si sploh mogel dopustiti, da ti je v tvojem srcu vzklil tako zelo hudoben namen?
2 Ali ni že samo po sebi najčudovitejše načelo življenja, ki so ga zmeraj cenili in upoštevali celo stari poganski modreci, koristiti ljudem, kjer je le mogoče?! Ali ni rekel Sokrat: 'Človek, če hočeš v svoji umrljivosti vredno častiti bogove, koristi svojim bratom; oni so namreč tako kot ti najčudovitejše delo bogov! Če ljubiš ljudi, daruješ vsem bogovom, ki so dobri, in zli te zaradi tega ne bodo mogli kaznovati!' Rimljani so

rekli: 'Živi častno, nikomur ne škodi in daj vsakemu svoje!'Glej, tako so sodili Rimljani, ki so bili pogani; kako si si torej mogel ti kot Jud izmisliti tako peklenski namen?
3 Ali si nisi mogel vsaj malo misliti, da vendar mora obstajati nekakšen Bog, ki ne more hoteti nič drugega kot dobro, in ki ni ustvaril človeka le za kratek čas tega zemeljskega življenja, temveč za večnost?! Glej, o tem Mi moraš podati še strogo resnični obračun in se tega povsem znebiti! Torej govori zdaj!"
4 Reče Gabi: "Bog, Gospod in Mojster od vekomaj, ko bi imel kdaj priložnost slišati vsaj stotinko tega, kar sem slišal tu v teh treh najbolj nenavadnih dnevih, si gotovo ne bi izmislil tako bednega namena; toda, exempla trahunt (zgledi vlečejo), to so tudi iznašli Rimljani - saj sem imel vendar pred seboj takšne primere in zglede, ki so bili slabši od slabih! In ti slabi primeri in zgledi so se ob tem počutili prav dobro, in sicer zmeraj toliko bolje, kolikor bolj so znali ljudstvo goljufati in zavajati.
5 Rekli so namreč: Narava - ne morda Bog, ki naj ne bi bil nič drugega kot stara človeška izmišljotina - je bistrejšemu človeku že od zibeli nakazovala, naj, če hoče res dobro živeti predvsem izrabi neumnost ljudi; kdor tega ne bi razumel, ostane vse svoje življenje norec in nič drugega kot z razumom obdarjeno človeško tovorno živinče in naj se hrani s trnjem in osatom in leži na strnišču!
6 Kot učitelji ljudstva naj bi skrbeli le za to, da bi navadno človeško tovorno živino zmeraj obdržali kar najbolj praznoverno! Dokler bi nam to uspelo, bi resnični duhovni ljudje lahko dobro živeli; brž ko bi pa onim pokazali resnico in jih pripeljali na svetlo, bi morali resnični duhovni ljudje sami vzeti v roke motiko, plug, lopato in srp in v potu svojega obraza jesti težaven, trd kruh.
7 Pravi človek bi si moral prizadevati doseči, da bi ga človeška tovorna živinčeta imela vsaj za pol boga. Ko bi to dosegel, naj bi zapečatil svojo svetlobo kot egipčanski grob in se obdal z vsakovrstnim lažnim sijajem in omamno meglico; tedaj bi ga človeška tovorna živinčeta kmalu začela po božje častiti, in to toliko bolj, če bi jim od časa do časa izkazal kakšno navidezno korist. Skratka, človeškim tovornim živinčetom bi moral temeljito, čeprav lažno, dokazati, da je zanje neizmerni blagor, če bi jih domnevni polbog do krvi ali celo do smrti pretepal!
8 Dati jim morajo trde zakone in kot sankcijo zanje postaviti najostrejše časne in zagrožene najbolj mučne večne kazni, zvestim izpolnjevalcem zakonov pa le majhne zemeljske koristi, zato pa toliko večje večne po smrti, in potem bi stal kot resnični človek pred neštetimi človeškimi tovornimi živinčeti! Če bi njegovi nasledniki znali obdržati sodrgo v temi najhujšega praznoverja, je tisočletja ne bi razsvetlila; če pa tega ne bi znali, bi morali čim prej bedno pobegniti kot prevaranti in sleparji ljudi!
9 Mojzes in Aron naj bi bila takšna resnična človeka, ki sta s svojim prebujenim

razumom in svojim dobrim poznanjem kmalu prisluškovala slabostim izraelskega ljudstva, se dvignila kot voditelja in osrečevalca tega ljudstva in ga s prefinjeno zamišljeno, najveličastnejšo prevaro tako poneumila, da je ljudstvo še dandanes prav tako neumno, kot je bilo ob vznožju Sinaja pred skoraj tisoč leti in bo še več tisočletij ostalo takšno. V bistvu pa je bilo to vendarle tudi dobro delo za ljudstvo; kajti človek naj bi bil od začetka lena mrha in mu je bilo zaradi tega treba vladati z železnim žezlom in ga s šibami vzgajati k dobremu!
10 Gospod, kar sem tu povedal, ni izmišljotina moje domišljije, ampak popolna resnica! Tako gleda vsak pravi farizej na Božje razodetje, ki naj bi bilo zmeraj toliko dragocenejše, kolikor nerazumljivejše je. Salomonova Visoka pesem naj bi bila ravno prav prikrojena; tudi preroki skupaj z Mojzesom naj bi imeli veliko zelo uporabnega! In to je bil tudi eden mojih razlogov, zakaj sem se prav posebej ukvarjal z Visoko pesmijo.
11 Zdaj sem spet pri koncu in menim, da sem dovolj dokazal, da moji prejšnji nazori nikakor niso mogli biti drugačni; kakršen je pouk, tak je človek in taka tudi njegova volja in njegova dejavnost! Da lahko zdaj z najglobljim zaničevanjem gledam na takšen prav peklenski pouk, je seveda samoumevno! Zdaj pa pričakujem tudi od Tebe, o Gospod, da mi zaradi Svoje ljubezni in modrosti milostno spregledaš in odpustiš to moje mišljenje in ravnanje, ki sem ga tu zvesto in resnično razkril!"
12 Rečem Jaz: "Kako bi ti le mogel to zameriti, ko si vendar sam iz sebe za vedno izgnal to peklensko delo? Saj sem ti vendar pustil vse to razkriti pred nami vsemi ravno zaradi tega, da bi tvoje srce postalo popolnoma svobodno in lahko zdaj iz najglobljega življenjskega temelja pripadaš najpopolnejši resnici! Obenem sem s tem povezal tudi namen, da bi vsi tukaj navzoči lahko iz ust zvestih prič slišali, kakšno je nasploh farizejstvo v tem času in kako nujno je bilo, da sem Jaz sam osebno prišel na ta svet, da se ne bi vse človeštvo pokvarilo in pogubilo. Zdaj pa se tudi vidva spet pobotajta, Simon pa naj nam vsem razodene, kaj meni o Meni!"

174. Simonovo mnenje o Gospodu

1 Reče Simon: "O Gospod, bom pa kmalu in zlahka opravil! Ti si Sin iz Boga v Duhu in si tu pred nami Bog in človek obenem. Iz samega Sebe si edini v nebesih in na tej zemlji. V vsej neskončnosti ti ni nihče enak! Angel se nikoli ne podredi človekovi volji; če pa mu Ti le rahlo namigneš, v nedoumljiva kratkem trenutku izpolni Tvojo voljo. Kar hočeš Ti, se neogibno zgodi; Tvoja izrečena beseda je izpolnjeno dejanje!
2 Tvoje oko v trenutku prodre skozi vse duhovno in materialno stvarstvo. Najskrivnejše misli angelov so Ti tako jasne, kot bi jih mislil sam, in kar mi bedni,

umrljivi ljudje še tako globoko v sebi skrito mislimo, vidiš Ti jasneje kakor mi to še tako čudovito sijoče sonce. Poznaš vse, kar skriva morje v svojem najglobljem dnu, poznaš število kamenčkov v morju, število zvezd ter veš, kaj vsebujejo in kaj nosijo, in število trav na zemlji, zelišč, grmičevja, dreves, in število duhov v celotnem, neskončnem vesolju ti je znano bolj kakor meni število ena! Ker to zdaj ne le najbolj živo verjamem, temveč tudi najjasneje vem, potem vendar ne bo težko reči: Gospod, to je moje trdno mnenje o Tebi, kolikor sem Te spoznal v teh treh dnevih! Kaj več bi komaj še znal povedati!"
3 Rečem Jaz: "Toda z današnjim dnem ste pri Meni vendar že več kot le tri dni! Kako govoriš le o treh dnevih?"
4 Reče Simon: "Gospod, kaj so mi mar trije materialni dnevi?! Štejem le tri duhovne dneve spoznanja; ti pa so: prvič, resnično spoznanje materije, drugič, spoznanje bistva duš, in tretjič, spoznanje čisto duhovnega. To so resnični trije dnevi življenja, od kar smo pri Tebi!"
5 Rečem Jaz: "Ah, to je seveda nekaj povsem drugega! Če je tako, sem tudi povsem zadovoljen s teboj; v prispodobah se namreč zdaj prav dobro znajdeš, ne pa še tako povsem v svojem notranjem samospoznanju! In tako tudi sodba, ki si si jo ustvaril o Meni, ni povsem iz tvoje najgloblje notranjosti; tam tiči še nekaj in tega se moraš povsem znebiti. To je sicer le najmanjše zrnce samo začasnega dvoma o Meni, in glej, tudi to zrnce mora iz tebe ven, sicer bi sčasoma začelo kaliti in bi v tvojem srcu lahko zraslo v cel gozd, poln temnega dvoma, ki bi ga bilo potem težko uničiti in izkoreniniti! Le poglej zares globoko v svoje srce, pa boš že našel zlo zrnce dvoma!"
6 Simon nekoliko osuplo pogleda Mene in tudi vse druge tovariše za mizo, premisli o sebi in čez nekaj časa reče: "Gospod, resnično, lahko iščem, kakor hočem, pa kljub temu ne najdem tako rekoč nič! Kajti vse še tako neznatne dvome o Tebi razpršim v trenutku in zdaj ne more biti prav nobenega več!"
7 Rečem Jaz: "In vendar, in vendar le razmisli, pa ga boš že našel!"
8 Reče Simon: "Gospod, zbujaš mi strah pred samim seboj! Naj bi bil jaz povsem skrivaj morda pošast? Lahko storim in mislim, kar hočem, kljub temu niti zdaleč ne najdem ničesar, kar bi bilo vsaj podobno temu, kar hočeš Ti, o Gospod, da je v meni. O čem in kako bi sploh še lahko upravičeno dvomil ali pa imel vsaj razlog za to?" .
9 Rečem Jaz: "Toda prijatelj Simon, poglej Me! Sem zares videti tako željan kaznovanja in maščevalen, da se bojiš glasno in odkrito priznati, kar imaš tako rekoč že na jeziku?"
10 Ob teh Mojih besedah se Simon prestraši in reče: "Toda Gospod! Ali moram glasno izgovoriti tudi to malenkost, za katero se mi Je le zdelo neprimerno, da bi jo

glasno izrekel?
11 Človek si vendar lahko misli marsikaj; pravzaprav si niti ne misli hote sam od sebe! Misel mi je od nekod vdihnjena v srce in potem pogosto ostane v njem nekaj časa; nazadnje izgine in komaj se je še kdaj spomnim. In tako je tudi ta moj mali pomislek od nekod priletel v moje srce in jaz sem premišljeval o njem in ga tudi takoj spet zavrgel, ker vendar nosim v glavi in v srcu na tisoče najtehtnejših nasprotnih dokazov. Poleg tega se mi je zdelo nekoliko nespodobno, da bi ga povedal glasno. Če pa že Ti, o Gospod, vsekakor vztrajaš, ga bom tudi rad povedal. Ljubi, veliki Gospodovi prijatelji pa razumite pomislek tako, kakor da sem ga jaz že popolnoma zavrgel!
12 Pomislek pa se glasi tako: Odkar sem prišel semkaj, sem nenehno videl ob Gospodu neznansko ljubko in prebujno deklico, zato se mi je vsilila, toda resnično nekako sama od sebe, seveda nadvse smešna misel, ali bi Gospod morda mogel biti tudi spolno zaljubljen, vsaj tako dolgo, dokler hodi po tej zemlji v človeški podobi. Če pa bi bilo tako, kako bi bilo potem z Njegovo čisto duhovnostjo? Bog lahko sicer vse Svoje stvari najčisteje ljubi; ali pa prav posebno kakšno nadvse mikavno lepo dekle zdaj na zemlji tudi telesno, bi s svojo inteligenco nekoliko težko potrdil ali zanikal, čeprav sem si v svoji duši zaklical: 'Pri Tebi je vsaka ljubezen lahko le v najvišji meri čista, tudi tista, ki bi jo med nami ljudmi imeli za povsem nečisto!'
13 Gospod, to je tisto, kar si hotel, da ti povem. Zdaj pa sem končal z vsemi zrnci in kalčki, in Ti,o Gospod, stori s tem, kar hočeš! Ali morda vidi Tvoje božansko vsemogočno oko v meni še kaj? Če bi v meni tičalo še kaj, česar ne vidim, me Ti, o Gospod, milostno opozori na to, in takoj bom brez sramu prišel s tem na dan!"

175. Simonove misli o spolnosti Gospoda kot človeka

1 Rečem Jaz: "Zdaj si čist in v tebi ni ničesar več, kar bi te lahko kdaj zmotilo v tvoji veri v Mene; toda zdaj bom tebi in tudi vam drugim pokazal, kakšen pragozd dvomov bi zrasel iz tebe, če se ne bi znebil tega zrnca dvoma. Čisto preprosto bi počasi začel filozofirati takole:
2 Kaj bi bilo, če bi se Jaz pregrešil nad kakšnim dekletom in bi iz tega nastal sad v dekletovem telesu? Če bi bil ta sad moški, ali bi bil tudi Bog? In če bi bil ženski, kaj potem? Bi moj pregrešek oslabil Mojzesovo postavo? Mar ne bi to Mojega bogočloveka onesposobilo za ohranitev božanskega Duha? Mar bi bil Jaz sploh zmožen takšnega dejanja? In kako bi mogel ljudi oživiti za to dejanje, če bi bil Jaz sam zanj nesposoben?
3 Če je to dejanje greh v mesu in slabi dušo in duha, zakaj sem Jaz človeku za njegovo razmnoževanje položil v meso in v dušo to grešno dejanje? Ali ne bi mogel

uresničiti čistejšega razmnoževanja?! Če pa je to dejanje razmnoževanja iz Božjega reda edino ustrezno in mogoče, ga mora biti Bog prav tako sposoben storiti kakor človek! Zakaj je to dejanje za človeka greh, za Boga pa ne; ali lahko Bog v nekaterih okoliščinah tudi greši proti Svojemu redu? Kako pa je lahko Bog najčistejša ljubezen, če bi bil kriv tudi človeške grešne slabosti?!
4 Bog kot Bog ne more grešiti proti Svojemu redu! Ker pa je oblekel človeško naravo, je Njegovo meso s tem sposobno greha ali ne? Se mora tudi On bojevati proti vsem skušnjavam mesa? Če jih ima, kdo Mu jih je poslal? Ali obstaja še kakšen višji in starejši Bog, ki tega mladega, ki je šele nastal, z vsakovrstnimi težkimi preizkušnjami utrjuje in znova rojeva v duhu? Če bi ta mladi Bog zdaj grešil kot človek, ali ne bi mogel biti tudi zavržen tako kot človek?
5 Ali ne bi mogli imeti morda prav stari Egipčani s svojo genealogijo glavnih bogov? Uran je z Geo spočel Kronosa (Saturn, čas), ki svoja dela zmeraj znova uničuje. Zevsa kot Kronosovo voljo reši ljubezen, na skrivnem zraste in postane premogočen. Zevsova oblast prestavi Urana in Kronosa v večni pokoj, vlada čisto sam in ustvari ljudi na zemlji, zaradi česar pa ga po odločitvi strašnega, nedoumljivega Fatuma kot najstarejšega božanstva tudi zelo muči veliko človeških slabosti. Zdi se, da je Fatum neznani veliki Bog; zdaj pa je, tako rekoč utrujen od vladanja, neviden in nespoznan položil božansko iskro v čisto dekle in si je zdaj pomlajen v tem enem sinu postavil naslednika vladarja, in ta stoji zdaj pred nami in dela svoje prve poskuse božanskega vladanja!
6 Lahko bi ti navedel še veliko takšnih izrastkov, iz katerih sestoji takšen gozd dvomov, in v kakšno drugo grmovje in plevel se lahko sprevrže. Toda ker je pri tebi zdaj seme uničeno, si čist, in o nadaljnjem razcvetu plevela ne more biti več govora; in ker si zdaj tu kot povsem očiščen, si tudi povsem primeren, da bi bil eden Mojih prvih učencev.
7 Zdaj boš tudi razumel, kako in zakaj Mi je ta deklica tako privržena z vso svojo ljubeznijo. Tako zelo, kot Me ljubi ta deklica, Me ne ljubi nihče izmed vas; vaša ljubezen je namreč bolj občudovanje moje modrosti in Mojih za vas nerazumljivih čudežev. Ta deklica pa Me ljubi edino le zaradi Mene samega, ker ve, kdo v bistvu sem Jaz. In to je vredno več, kot da Me občudujete kot Boga, ker mora biti vendar vsakomur jasno, da so pri Bogu mogoče vse stvari. Seveda je tudi to dobro; toda drugo je boljše.
8 Kaj pa bo tebi ljubše: da te ljubijo že zato, ker si človek,ali le zato, ker si kot človek modrec in izurjen v najrazličnejših umetnijah? Prva ljubezen izhaja od življenja in se spet oprime življenja; druga pa izhaja le od umetniškega čuta in se spet oprime le

umetnosti in znanosti tistega, ki jo ima. Povej, katero ljubezen bi bolj cenil?"
9 Reče Simon: "Očitno prvo! Kdor me namreč že kot človeka ljubi, me bo potem toliko bolj ljubil kot modreca in umetnika; kdor pa me bo ljubil v prepričanju, da sem modrec in umetnik, bo njegove ljubezni kmalu konec, ko bo zvedel, da nisem niti modrec niti umetnik! Zato je najčistejša ljubezen te deklice do Tebe, o Gospod, resnično zgledna ljubezen in zelo presega nas vse!
10 Seveda, dekle pač laže in bolj naravno ljubi moža zaradi njega samega kakor pa mož moža; če pa mož z razumom in s čudjo globlje opazuje vrednost človeka, brata, bo občutil in spoznal sam svojo vrednost in bo tudi sočloveka ne glede na njegove lastnosti spoštoval in ljubil. In če potem na njem odkrije celo skrite, zelo spoštovanja vredne lastnosti, bo ljubezen do njega postala toliko močnejša! - O Gospod! Vsaka Tvojih besed in naukov je velika in vzvišena in na vse veke vekov resnična!"

176. Človekovo zedinjenje z Bogom. Simon prizna svoje mesene slabosti.

1 (Simon): "Zdaj vidim, da se Ti, o Gospod, ljudem povsem razodevaš kot Bog in se nikjer ne oziraš na kakšno skrivnost kot stari preroki, ki so Te ljudem zmeraj razodevali le pod najdebelejšim prikrivanjem in so smrtnikom pokazali komaj rob Tvojega oblačila. Sicer so ustanovili vero in cerkev; toda kakšna vera je to bila, kakšna cerkev? Vera je bila komaj vidna zvezda, ki je iz neke neskončne globine vesolja pošiljala najskromnejši žarek upanja na zemljo, obdano z najtemnejšo nočjo, in cerkev stavba iz trdega kamenja, tempelj, okrog katerega so stali sami blodni hodniki in temačni preddvori, v katere so lahko vstopili ljudje, nikoli pa v notranjost templja, kjer so na zlatih mizah ležale razkrite vse velike skrivnosti življenja.
2 Tu pa ni le najbolj notranji del templja vsem ljudem odprt in povsem dostopen, ampak Bog kot večno nedostopni razodeva ljudem samega Sebe popolnoma osebno, kakor je bil, je in večno bo. Zato pa je po drugi strani tudi nujno, da Boga sprejmemo vase ne morda le delno, ampak popolnoma telesno, duševno in duhovno, po izključno edini ljubezni do Njega. Posledica takšnega približanja Stvarnika ustvarjenemu bitju in tudi ustvarjenega bitja Stvarniku mora biti nazadnje polna identifikacija med stvariteljsko Prabitjo in ustvarjeno bitjo.
3 Bog postane eno z nami in mi postanemo eno z Njim, ne da bi bili pri tem omejeni individualnost in popolna svoboda volje! Brez povsem dovršene identifikacije ustvarjenega bitja s Stvarnikom nikoli ni mogoče misliti na dovršeno svobodo volje, ker je edino Stvarnikova volja lahko najbolj dovršeno neomejena; volja ustvarjenega bitja pa le tedaj, ko se popolnoma strinja s Stvarnikovo voljo.
4 Če hočemo to, kar hoče Gospod, je naše hotenje popolnoma svobodno, ker je

Gospodova volja tudi najpopolneje svobodna; če pa tega nočemo, ali hočemo le deloma, smo najbednejši sužnji svoje neskončne slepote. Le v Bogu lahko postanemo popolnoma svobodni; zunaj Boga ni drugega kot sodba in smrt!
5 Gospod, Ti vidiš, da se ne bojim govoriti; in verjamem, da sem tudi tokrat zadel žebljico na glavico! Ti pa dodaj Svoj vsemogočni blagoslov, da bo to najčudovitejše pšenično zrno, ki si ga Ti, o najsvetejši Oče, sam presadil iz Svojih večnih nebes na to žal zelo nerodovitno zemljo, v prsti naših še zmeraj nevednih src obrodilo tisočerni sad! O najsvetejši Oče, postani eno z nami, s Svojimi ustvarjenimi bitji, s Svojimi še bednimi otročiči, da bomo nekoč podobni Tebi tudi mi lahko postali eno s Teboj!" - Ob tem Simon ves ganjen zajoka.
6 Jaz pa se dvignem in rečem Simonu: "Pridi k Meni, Moj ljubljeni brat, in objemi v Meni ne več svojega Stvamika, temveč svojega brata, da boš prvi, ki je postal eno z Menoj!"
7 Reče Simon ves skrušen: "O Ti Presveti! Grešni Simon večno ni vreden te milosti!" Nato spet joče. Zato pa stopim Jaz k njemu, ga znova bratovsko pozdravim in pritisnem na Svoje srce.
8 Čez nekaj časa, ko si je opomogel od svoje ganjenosti in sem tudi Jaz pomirjevalno vplival na njegovo čud, je Simon rekel: "Moj Gospod in moj Bog! Le kaj sem storil, da si naenkrat do mene tako milosten in usmiljen? Glej, grešen človek sem; kajti moje meso je zelo slabotno. Lepe in bujne device naredijo name silen vtis in od časa do časa se mi zmeraj vsiljujejo nečiste misli. In pogosto celo z nekakšnim užitkom in veseljem privolim vanje, četudi zaradi pomanjkanja priložnosti ne v dejanju, pa vendar v čudi, ki mi zelo pritrjuje v takšnih pohotnih stanjih.
9 Potem so pri meni spet povsem svetli trenutki in razumni nazori in razmišljanja o tej točki; toda kaj koristi vse to? Če takoj zatem spet vidim lepo dekle, se vsi jasni trenutki, vsi razumni nazori in razmišljanja v trenutku razblinijo in znova postanem stari grešni kozel, oborožen z vso nečisto čutnostjo. Ob tem in nato seveda ne storim ničesar; toda ta nedejavnost kljub temu ni prava nedejavnost, temveč le zaradi slabe priložnosti preprečena dejavnost. Strah pred časno kaznijo in sramoto me zadrži pred tem, še zdaleč pa ne lastna svobodna volja, ki je ob takšnih priložnostih le močno poželjiva in bi se ob dobri priložnosti gotovo ne odrekla poželenega! Svoje ušivo meso žal še predobro poznam in sem potemtakem grešen človek in nevreden, da mi izkažeš tolikšno milost."

177. O namenu in bistvu čutnosti

1 Rečem Jaz: "Prijatelj in brat, kaj ti je mar meso in to, kar se dogaja v njem?! Če ne

bi Jaz mesu vsadil te lastnosti, ali bi kak moški kdaj vzel kakšno žensko in obudil v njej živ človeški sad?!
2 Če ne bi želodcu dal gmotne požrešnosti, bi kdo sploh kdaj zaužil kakšno jed? Kako bi sicer lahko prešli duhovi naravnih specifik v kri in druge telesne sokove, od tam v živčni eter in, tako izčiščeni, v duševno substanco? Na ukaz Moje volje vsekakor v primitivnem redu; kako pa bi bilo potem z zmožnostjo večnega obstoja? Nič drugače kakor s trdo, trajno sodbo; kako pa bi bilo potem s samostojnostjo in prihodnjo duhovno življenjsko svobodo?!
3 Glej, če premaknem eno samo točko v Svojem že postavljenem redu, in za večno bo konec življenja v vsej samostojnosti in svobodi. Ali nisem Jaz vdihnil očem zmožnost vida, ušesom sluha, jeziku zmožnost govorjenja in okušanja in nosu voha?!
4 Si mar grešnik zaradi tega, ker si včasih lačen in žejen? Ali grešiš, ko gledaš, poslušaš, okušaš in vohaš? Vsi ti čuti so ti vendar dani zato, da bi zaznal oblike stvari, slišal modri smisel govora in zaznal dobre in slabein škodljive duhove še nezrele in surove materije!
5 Seveda lahko grešiš z očmi, ušesi, nosom, okusom in jezikom, če teh čutov ne uporabljaš, kakor je prav, če oči predrzno obračaš le tja, kjer se bohoti meso, če rad in poželjivo poslušaš le žalitve, sramotenje in prostaško govorjenje, če le za zabavo vohaš smrdljive stvari, ki omadežujejo meso in ga naredijo bolnega in nesposobnega za delo. Grešiš tudi z okusom in z jezikom, če ne obrzdaš prevelike poželjivosti po najdražjih, poslasticah; zakaj naj bi bil tvoj okus potratno nadražen z najdragocenejšimi stvarmi, ko poleg tebe od lakote in žeje gineva veliko revežev?! Če si lačen in žejen, se nasiti s preprosto in sveže pripravljeno hrano; če pa si požrešen in nezmeren, očitno grešiš proti Božjemu redu.
6 Glej, vsega tega pa pri tebi ni; nasprotno, že sam od sebe si izbojeval marsikatero sijajno zmago nad svojim mesom! Zmeren si bil v vseh stvareh in trezen tudi v poželenju. Kar je bilo na tebi bolj ali manj zlo, je bila tvoja nevera v Pismo, ki ga prej nisi mogel razumeti; toda tvoja nevera je bila poštena, medtem ko je bila Gabijeva nevera prav farizejsko nepoštena. Zaradi tega pa Pisma nisi zavrgel; le svetlobo in razsvetlitev si hotel in si zato študiral tudi vse egiptovske in grške svetne modrece. Toda kljub temu se ti ni hotelo razsvetliti; na zunaj si sicer ostal farizej, toda v sebi si bil vendarle zmeraj marljiv iskalec resnice. In ker sem to dobro vedel, sem te zdaj tudi prebudil in tako tebi kot s tem tudi vsem drugim odprl vrata do najsvetlejše resnice.
7 Nikoli več ne boš zašel v noč, in zato boš postal goreč zagovornik Mojega kraljestva duh na tej zemlji! Po tebi bodo pogani v Perziji dobili veliko svetlobe! Zdaj pa spet jej in pij; še zmeraj si namreč lačen in žejen in svoje ribe nisi pojedel niti do polovice in

tudi svoje kupe nisi izpraznil! Zato le vneto začni, Moj mladi brat Simon!"
8 Simon je še zmeraj ganjen do solz, sede in počasi použije svojo ribo s kruhom in vinom.

Jakob Lorber
Janezov veliki evangelij
knjiga 4